

Мати

Микола Руденко

Триптих

1

Клумаки випадають з натруджених рук.
Хто піддасть їх на плечі у вирі людському?..
Ти босоніж торкаєш розпечений брук,
Так ти ходиш в віках по вугіллі жаркому.

За ворота виходять дебели сини,—
І сліди замітає за ними пороша.
Материнської мови забудуть вони:
Вже та мова для них — нехороша...

Бригадири щоранку обходять двори.
Лиш в неділю є воля городець скопати.
Трактори...
Управління...
Директори...
А годуються люди з твоєї лопати.

Десь вимахують крани високих споруд,
Ти ж заснеш восени при нетопленій печі.
І стотисячний хор оспіває твій труд,—
Та ніхто не піддасть тобі клунок на плечі.

2

Вам треба пісню про колгоспні руки?..
Ось лиш пером зненацька пошкребусь.
А там. дивись, уже ідуть онуки
Виховувати совість у бабусь.

Вони ростуть, мов лісова травиця,
Немов пирій у житньому рядку:
Сто обліковців на твою правицю,
На кожен палець —

по керівнику.

І кожен щедрі обіцянки стеле,
І оплески не знають жодних доз...
І канцелярський млин повітря меле,
Розмахуючи крилами відозв.

А ти викашлюєш старечі груди
І кажеш в ніч невидимим синам:
— От бач, виходять наші дітки в люди.
Дай бог їм щастя більшого, ніж нам.

На них тепер нейлони й чорнобурки,
І возять їх машини —
не вози...
Всі трудодні твої — лише для курки.
А бур'янець під тином —
для кози.

І часом очі робляться сумними,
І сумніви тяжкі в полон беруть:
— О боже праведний! Що буде з ними,
Коли сільські бабусі перемруть?..

З

Наливається вірою серце моє,
І вдивляється думка в невидимий корінь:
Ген селянка мадонною в небі встає —
Господинею вічних земних перетворень.

Все, що мусить померти — помре на віки
І народиться День із новим неспокоєм.
Україно !..
З твоєї легкої руки
Не боронь мені стати твоїм перегноєм.

Хай вростають у череп шорсткі корінці,
Вибираючи з мене земне і небесне.
Прийде віщий туман,
і в його молоці

Невгасима зоря над землею воскресне.

Сонце зніме утому з натруджених рук,
Всесвіт кине на плечі блакитну кирею...

Кизякова,

солом'яна,

чорна від мук,—

Станеш ти, Україно, тією зорею.